

140. Isen er brusten.

(Vaaren er kommen.)

Carl Malmqvist.

Moderato.

p

1. I - sen er bru - sten, Strøm - men og Vo - ven

knu - ste dens Læn - ker med trod - sen - de Magt. Vaa - ren er kom - men, En - gen og Sko - ven

ka - ster nu Trolddommens fal - me - de Dragt. Frit aander he - le den un - ge Na - tur.

Allegretto.

poco rit. *mf*

Jeg sid - der fan - gen bag Git - ter og Muur. Jeg maa ud af den kval - me, den

dø - si - ge Ro i det skim - le - de Fæ - dre - ne - bo, jeg maa ud for at luf - te det

stø - ve - de Sind i den fri - ske for - yn - gen - de Vind. Jeg maa ud i det Fri - e at

So - len kan tø mi - ne stiv - ne - de Aa - rer paa - ny. Jeg vil

el - ske og fav - nes og le - ve og dø, før - end Vaa - ren og Ung - dom - men fly.

2. Frit over Sletten Vaarvinden svæver,
 Søger i fremmede Skove et Ly;
 Fuglen fra Reden livsfrø sig hæver
 Op mod den solklare, straalende Sky;
 Puppen er kastet, fra Blad og til Blad
 Flagrer den spraglede Psyche saa glad.
 Der er Frihed i Verden, og Verden er stor,
 Fuld af Glæde fra Syd og til Nord,
 Jeg maa ud, jeg maa frem, uden Ro uden Rast,
 Kun en Snegl til sit Hus kan gro fast!
 Jeg maa tumle mig lidt paa den brusende Strøm,
 Med dens Magt vil jeg prøve en Dyst;
 Nu er Tiden ej mere til Dvale og Drøm,
 Der er vaagnet en Vaar i mit Bryst.

3. Bølgerne bruser, skummende hvide
 Bryder de Havfladens mørkeblaa Spejl;
 Stolt mod det Fjerne Snekkerne skride
 Hen over Dybet med bugnende Sejl.
 Ja, jeg maa med paa den lystige Fart,
 Ankret er kappet, og Skibet er klart,
 Ud i Verden paa Livets det oprørte Hav!
 Lad kun Malstrømmen aabne sin Grav!
 Skal min Snekke end knuses i Brændingens Favn,
 Det er bedre end muldne i Havn.
 Ja lad Snekken kun slynges af Storm og af Sø
 Snart mod Dybet og snart i-mod Sky.
 Jeg vil kæmpe og elske og leve og dø,
 Før end Vaaren og Ungdommen fly!

Erik Bøgh.